

Abstrakt

Tato práce pojednává o výuce dějepisu v období 1948–1970. Zabývá se nikoli tím, jak výuka vypadala, neboť to nelze přesně detailně popsat, ale zaměřuje se na metodiku výuky dějepisu, tedy na to, jak se měl dějepis správně učit. Základním pramenem jsou pedagogické časopisy pro výuku dějepisu, především časopis *Dějepis ve škole* jeho předchůdci a následovníci. Základní otázkou je, jestli tyto časopisy mohly skutečně pomáhat učitelům s metodologickou přípravou výuky a jak taková pomoc vypadala. Práce má několik kapitol, první popisuje dějiny školství ve sledované době, druhá se zabývá pedagogickými časopisy pro výuku dějepisu. Dále je pozornost zaměřena na to, jak vypadala vyučovací hodina, jak měl učitel vykládat, opakovat, zkoušet, jak se mělo pracovat s učebnicí. Velkou samostatnou kapitolu tvoří pomůcky pro vyučování, mezi které byly zařazeny především mapy, obrazy, audiovizuální pomůcky a literatura. Dále je věnována pozornost regionálním dějinám, exkurzím, spolupráci s muzeem a archivem. V závěru je potvrzena základní hypotéza, že časopisy mohly sloužit jako dobrá pomoc pro učitele, že v nich byla celá řada zajímavých a inspirativních článků a že i v dnešní době jsou ve výuce dějepisu podobné problémy, které ještě nebyly překonány. Navíc je řešena problematika odborných diskuzí, které se v časopisech v tzv. poloveřejném prostoru odehrávaly.